

ROV ODREŠITVE

Svitalo se je zimsko jutro. Bril je tako mrzel veter, da se je nekaterim ivje lepilo na brke in brado. Tihomir je spal trdno ko top, a mu je naenkrat s stropa zemljanke padla na glavo majhna ledena sveča in ga pičila v desno lice. Zagodrnjal je in poskušal ujeti izginjajoče sanje, vendar neuspešno. Dvignil se je v sedeči položaj in si pomel utrujene oči, kljub nečistim rokam, pa čeprav se je zavedal, da ga bodo potem skelele oči. Pogledal je na svojo uro, ki jo je prejel kot darilo ob polnoletnosti. Kazalci so kazali nekaj čez šesto zjutraj, 22. decembra Gospodovega leta 1993. »Kmalu že drugi božič v tem prekletem blatu,« je apatično pomislil. Soborci okoli njega so še spali, razen Ivana in Zdravka, ki sta zunaj opazovala nikogaršnjo zemljo. Zdravko je polglasno preklinjal, saj je nosil očala zaradi svoje velike dioptrije, ki so se mu meglila ob takih vremenskih razmerah. Pogosto je slišal kakšno na svoj račun, da na primer za *snajper* sploh ne rabi optike, na očala nariše križec in je to to. Tihomir se je nevoljno dvignil, pomedel s sebe blato in sneg, ki sta ponoči padala nanj s stropa zemljanke, in prišel ven.

»Jutro, fanta!« je pozdravil.

»Pa kje si, žgoljavi!« je odbrusil Zdravko. Tihomir, bolj znan kot Tihi, je bil res bolj drobne postave, vendar tudi Zdravko ni bil silak. Ravno to je Tihi izkoristil: »Ti boš govoril, ko si mrga, ja!« je zarenčal, čeprav namuznjeno. Ivan, rahlo ostareli človek in izkušen borec, ju je nemo poslušal, sedeč na improviziranem sedežu iz opek, ter skozi daljnogled oprezal, če se na nasprotni strani kaj dogaja. Tihi ga ni jemal ravno vnamar, temveč je iz žepa potegnil zavojček ronhilla in ga ponudil Zdraletu.

»Tihi, dobro veš, da ne kadim te slame,« se je namrdnil Zdrale. »Vojna je, ti mi boš pa tu igral gospoda,« je ogorčeno odvrnil Tihi.

»Pa če se zajebavam, kaj se takoj užigaš,« se je nasmejal Zdrale in vzela eno cigareto. Prižgal je in se zastrmel na drugo stran rova. Borci so počasi začeli vstajati in trije moški ob stražarskem mestu so zavohali vonj kuhane kave, edinega luksuza v tem jebeno težkem času.

Zdrale je imel grdo navado, da je vedno hodil po rovu vzravnano, in Tihi ga je v šali vprašal, če se ima slučajno za neprebojnega. Zdrale mu je pa ravno v šali želel odgovoriti, ko se je zaslišalo žvižganje zraka, takoj za tem pa top pok in Zdravko je padel kot pokošen. Tihi je nemo opazoval mrtvega prijatelja, medtem ko je okoli njega začelo treskati, dokler ni zatreskalo dovolj blizu njega in je Tihega zagrnila tema.

Svetlobni šok ... Vse okoli njega belo. Ljudje v belem okoli postelj. Tihi je pomislil, da je v nebesih, dokler mu ni prijazni zdravnik povedal, da se nahaja v splitski bolnišnici in ga je helikopter prepeljal s frontne črte. Povedal mu je tudi, da je ostal brez leve noge, vendar je oproščen vojaščine – kar pomeni, da je odrešen. Zdravnik je nato zapustil sobo in ugasnil luč.

Tihi je razmišljal o peklu, ki mu je ubežal, o bratu na bojišču, o družini doma in ni mu bilo lahko. Zunaj so ljudje so hiteli po zadnjih prazničnih nakupih, nekje v bližini je cerkveni zbor pel Sveto noč ...

Miroslav Dimić, 4. B

